

Milí bratři, milé sestry,

to, co jsme prožili, už nemůžeme zvrátit. *Co se stalo, nelze odestát*, říká jedno pravdivé latinské přísloví. Sami na sobě zakoušíme nezvratnost lidského života, jeho průběhu. A to nejen v běžných situacích – ale především v určitých klíčových momentech života.

Třeba když mladý člověk vystuduje vysokou školu. To mu už nikdo nikdy nevezme. I kdyby mu někdo ukradl a spálil diplom, nebo kdyby vyhořela ta budova, ve které studoval – nikdy už nelze zvrátit, že jednou tu školu vystudoval.

Nebo když se dva lidé vezmou, když vstoupí do manželského svazku - nikdy už nebudou svobodní. I kdyby se rozvedli, toto své manželství už nikdy ze života neodstraní. Dokonce i když jeden z partnerů zemře, neznamená to, že by ten druhý automaticky a jednoduše vymazal předchozí společně strávená léta a dělal, jakoby se nic nikdy nestalo.

Vzpomínám si v tomto smyslu na novoroční televizní pořad, kam byli pozváni dva hosté: Václav Havel a Sváťa Karásek. Oba už tehdy byli vdovci. Havel se tehdy jen opatrně sdílel o své ženě Olze, což mu měla naše rodina u televizní obrazovky za zlé. Ale Karásek, když zmínil svou první ženu (a už byl tehdy podruhé ženatý!), měl slzy v očích. A vyslovil při té příležitosti myšlenku, která se mi vryla do paměti: *Když moje žena umřela, polovina mého já zemřela s ní. Jsem už napůl v nebi.*

Určitě už dávno tušíte, kam těmi příklady mám dnes namířeno. Apoštol Pavel mluví o lásce Ježíše Krista ke každému z nás. Celý text je protkáán otázkami, ale řečnickými otázkami! To znamená, že Pavel se ptá jen na oko. Odpovědi by měly být jasné. Ta první zní: *Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?* Bůh se rozhodl, že bude s námi, že napraví náš vztah k němu. Ne svůj vztah k nám - ale náš vztah k němu!

Kvůli tomu udělal mnoho. Nejdůležitější však je to, že mezi nás poslal svého Syna. Ježíšův příchod do našeho světa komentuje evangelista Matouš slovy z Izajáše: *‘Hle, panna počne a porodí syna a dájí mu jméno Immanuel’, to jest přeloženo ‘Bůh s námi’.* (Mt 1,23) Tento „Bůh s námi“, Ježíš Kristus, přišel, aby zemřel za každého z nás. Prolil na kříži svou svatou krev jen proto, abychom my už nemuseli umírat, abychom mohli směřovat do života, do Božího království. Bůh tedy neušetřil ani svého vlastního Syna – a za nás všechny, za tebe, za mne, ho vydal. Vydal ho smrti, aby v nás mohl znovu kolovat Boží život.

A to prostě platí! To už nikdo a nic nezvrátí. To už se nikdy a nikde nezmění! To má stoprocentní platnost, protože garantem této naší spásy nejsme my sami, nestálí, klopýtající a padající lidé. Garantem je sám Bůh. My jsme milováni Bohem, který pro nás nelitoval vydat svého Syna - to nejcennější, co měl. Abrahama tehdy zastavil, když držel dýku nad Izákem. Nechtěl po praotci víry obětování syna. Ale svého Syna Bůh neušetřil – kvůli jednomu každému z nás.

Tak jako když vystuduji školu a to už mi nikdo neodpáře, nebo se ožením a budu manželem, mužem své ženy napořád – tak jsem se jednou provždy stal synem Božím a na tom můžu stavět. Už mě o toto synovství nikdy nikdo nepřipraví, neoloupí. Jsem pevně ukotven v Boží lásce, Bůh mě chce u sebe a chce být se mnou – a to nikdo a nic nezvrátí a nezničí.

Nakonec kdo by to mohl změnit? Tak se ptá i Pavel: *Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím?* No, jedině Satan by to mohl zkusit. Tak jako vznesl žalobu proti Jóbovi, i proti nám by mohl. *Podívej se na ty křesťanky, Bože, vždyť oni patří mně.*

Jen se dobře dívej - jak se chovají, když nejsou v kostele, když je nikdo nevidí, co všechno se jim honí hlavou, jak jsou nestálí a tvá dobrá přikázání nedodržují. Kážou vodu a sami pijí víno. Nech je mně, dej jim, co si zaslouží – smrt! Takhle by na nás mohl d'ábel žalovat – a měl by pravdu... Ale Bůh jednou provždy rozhodl, že my jsme zachráněni, uvedeni do životodárného vztahu spolu s ním. Už žádný soud, už žádné odsouzení, odvržení, odhození do zániku a zmaru, temnot a pekla.

Ježíš Kristus za nás zemřel. A my spolu s ním jsme zemřeli hříchu. Satan nad námi už nemá moc, už se na nás nemůže vytahovat. Jsme vzkříšeni spolu s Kristem – na to se také můžeme spolehnout. A do třetice máme v Pánu Ježíši mocného přímlovce na nebesích - toho jediného, který zastíní zástupy lidských přímlovců. Ježíš Kristus, vyvýšený a oslavený, shlíží ze své vznešenosti – hledí na naši bídu a nouzi a přimlouvá se u Boha za každého z nás. A na jeho přímlovu jsou zahlazeny všechny naše hříchy a provinění, na jeho přímlovu nám Bůh pomáhá znovu vstát, vydat se po té správné cestě, dojít do nebeského království.

A teď začíná Pavlova snad neznámější a nejslavnější pasáž: *Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.* (Ř 8,38-39)

Proberme si dnes postupně jednotlivé dvojice toho, co by snad ještě mohlo mít moc zvrátit Kristovu lásku a odloučit nás od ní.

Na prvním místě je to smrt a život. Smrt – z té máme všichni svým způsobem strach. Děsí nás odchod z tohoto světa. I lid staré smlouvy se děsil smrti – sestoupení do šeu, do podsvětí. Smrt byla totiž chápána jako oddělení od Boha: *Vrať se, Hospodine, braň mě, pro své milosrdenství mě zachraň! Mezi mrtvými tě nebude nic připomínat; což ti v podsvětí vzdá někdo chválu?* (Ž 6,5) Ano, strach ze smrti je na místě – ale ne pro ty, kteří žijí s Kristem! Kristus Smrt porazil. Jediný trest smrti byl vynesena – a to právě nad Smrtí samotnou. V Kristu je vyhlášena smrt Smrti! Proto už apoštol Pavel vnímá smrt jinak: jakožto bránu k plnému obecenství s Kristem.

Jsmetedy stále plni důvěry, neboť víme, že pokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána - žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme. V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána. Proto nám také nadevše záleží na tom, abychom se mu líbili, ať už odcházíme domů nebo zůstáváme v cizině. (2K 5,6-9) Domov – ten je u Pána. Zde, kde žijeme ty naše životy, to je podle Pavla „cizina“!

Smrt nás tedy nemůže oloupit o obecenství s Kristem. A když to nedokáže smrt, jak by to mohl dokázat život? Ne vždycky je náš život procházka růžovou zahradou. Schytáváme facky zprava zleva, někdo už ve svém mládí, jinému vše vychází a třeba až na stará kolena zakusí hořkost vezdejšího žití. Život je někdy velmi těžký. Ovšem i kdyby se v něm stalo všechno, co Pavel popsal v předchozích verších: i kdybychom zažili soužení a úzkost, pronásledování, hladomor a bídu, i kdybychom žili pořád v ohrožení života – neodloučí nás to od lásky Kristovy.

Mnohá trápení zažíváme – větší či menší, trvanlivější nebo jednodobá. Podléháme slabostem, nemocem, trpíme kvůli druhým lidem, sami si svým špatným životem přivádíme mnoho problémů – ale Kristova láska se od nás nikdy a nijak nevzdaluje.

Tak jako zmíněný Jób – v největším trápení volá: *Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno.* (Jb 1,21) Přišel o všechno a o všechny. Ale o Boží náklonnost nepřišel – i když se Bohu nakonec pod nesnesitelnou tíhou života rouhal.

A co andělé a mocnosti? Mohou ty nás připravit o lásku Kristovu? Jistěže nemohou, byť určují běh tohoto světa. Kristus si je při svém vzkříšení podrobil: *On jest na pravici Boží, když vstoupil do nebe a podřídil si anděly a vlády a mocnosti.* (1Pt 3,22) Ty, kteří Kristu patří, nemohou ani mocnosti od něj oddělit.

A co přítomnost a budoucnost? Mohou nás velmi trápit, ale o lásku Kristovu nás nepřipraví. My si můžeme dovolit procházet životem s hlavou vztyčenou a s úsměvem. Přítomnost někdy může tížit, deptat, rozkládat – člověk neví, co má změnit, kam se pohnout, neví, co si se sebou počít... Zakoušíme – třeba i kvůli své nedokonalosti – pohrdání, odmítnutí, nepochopení. Ale v tom všem můžeme vnímat Kristovu lásku.

A budoucnost? Moc pěkně se o ní nemluví ani v médiích, ani mezi vědci, a dokonce ani v Písmu. *V ty dny budou lidé hledat smrt, ale nenajdou ji, budou si přát zemřít, ale smrt se jim vyhne.* (Zj 9,6) To je popis událostí posledních dnů podle knihy Zjevení. Nemá nás to ovšem vystrašit, ale připravit na nejhorší – s tím, že Kristus nám bude nablízku!

A naposledy: ani výšiny ani hlubiny nás o lásku Kristovu nepřipraví! Těmto výšinám a hlubinám jsme občas vydáni i my. Když se ve své pýše stavíme nad ostatní – ať už v rodině, nebo v zaměstnání, nebo v církvi. Kdy se nám zdá, že Boha nepotřebujeme – on přesto zůstává, a čeká, až se k němu znovu obrátíme. Anebo naopak: když se propadáme do bahna, máme pocit, že za to, co jsme provedli, nás už Bůh nikdy nepřijme, už nad námi nerozjasní svou tvář. Když bychom mohli naříkat slovy Ž 130,1: *Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine!* On nás, pro lásku Kristovu, vytáhne a postaví zpět na pevnou zem.

Milí bratři, milé sestry, kolik je 1+1? Dvě? Opravdu? Jste si tím skutečně jisti? V tom případě stejně tak si buďte jisti, že Kristus si vás jednou provždy zamiloval – a tuto skutečnost nikdo a nic nemůže ani zničit ani zvrátit. Amen.